

JAMES JESSOP (UK/1974)

Det oplagte spørgsmål i James Jessops værker er hvordan en berygtet graffiti-kunstner (hvis karakteristiske trident tag og Tek 33 signatur folder sig ud i nord- og øst London, hvor han lever og arbejder) oversætter denne side af ham ind i sine malerier? Men med det spørgsmål går man egentlig fejl af hvordan Jessop arbejder. Hvis man spørger ham om motivationen til sine visuelt overstyrede graffittiværker, fortæller han at han gør det for spændingens skyld, at hans passion er at spraye vægge til og prøve ikke at blive fanget, og at han har en stor kærlighed til graffiti-kunsten på New-Yorkerscenen omkring 1980. Hvis man omvendt stiller det samme spørgsmål om hans malerier får man et lignende svar, bortset fra at han her nævner kunstnere så forskelligartede som Peter Paul Rubens, Vincent Van Gogh og Tal R.

Jessops arbejde som maler i relation til graffitien skal ikke forstås som et ønske om at "oversætte" det ene område til det andet, men fungerer mere som en produktiv indfaldsvinkel. Denne indfaldsvinkel eller taktik, som også er en måde at gå til lærredet, trækker på energien i det at lave graffiti. Den kan fremtræde som rasende, free form, improviseret eksplosion, tilstandsformer som filosoferne Gilles Deleuze og Felix Guattari ville betegner som flugtlinjer væk fra det funktionelle og rationelle. Graffitiens energi ligger i dens modstandskraft og brud med de sterile kontorlandskaber som byrummet måske i stigende grad præges af. Den æstetik som graffitien tager afsæt fra, det vil sige massekulturen, tegneserier, film, fjernsyn, magasiner og reklamer, udgør også Jessops ramme for hvad for emner der kan komme ind i hans arbejde. Jessops brug af udstyr og teknik fra graffitiens verden åbner og retningsgiver hans indgang til maleriet, fra spraydåsen brugt som pensel og den modificerede tusch pen til de kalligrafiske rytmer, som man møder også i tagging.

Fra: "The Regimes of Signs", af Olly Beck, 2007